

[Connie Hedegaard]

sætte sig lidt ned og regne på de forskellige forslag i stedet for at slynge om sig med sådanne udokumenterede påstande.

Fru Margrete Auken og jeg bliver næppe enige i spørgsmålet om Øresundsbro og Storebæltsbro. Man kan på fru Margrete Aukens vegne kun være glad for, at hun nu får en ny bro, som hun kan løbe stormløb imod.

Jeg forstår heller ikke hr. Arne Melchior's sådanne lidt statsmandsagtige bemærkninger, men den private låntagning vil jeg altså holde fast ved at kalde privat. Jeg kan ikke se, at man skal kalde det en statslig investering. For min skyld må hr. Arne Melchior gerne kalde det noget andet, men han kan da ikke bestride, at der er tale om privat låntagning i forbindelse med Storebæltsbroen.

Til hr. Leif Hermann vil jeg blot til sidst sige, at jeg sagde i min tale, at en anden mulig statsopgave kunne være at sørge for at få rensset en række industrigrunde, som kommunen ikke har haft råd til, hvorfor de i årevis har ligget ubenyttet hen. Derefter sagde jeg, at vi må prioritere disse ting. Folketinget ville formentlig heller ikke have syntes, det var morsomt, hvis statsministeren i dag var kommet med en færdig plan for København og havde sagt: Sådanne skal det være, nu kan vi ikke længere diskutere, vi skal i gang i løbet af de kommende måneder. Det er det, der står i det dagsordensforslag, hr. Svend Auken har fremsat på en masse partiers vegne, nemlig at inden 1. juni i år skal vi have prioriteret de forskellige forslag. Det er nogle af vores bidrag til den diskussion, jeg har medtaget her.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg kendte statsministerens svar på forespørgslen, da jeg på vegne af regeringspartierne, Socialdemokratiet, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti fremsatte et dagsordensforslag. Havde jeg derimod kendt fru Connie Hedegaards ordførertale, havde jeg ikke indstillet til min gruppe, at vi lavede en fælles dagsorden. Jeg mener, at både tonen og indholdet i det indlæg, vi har hørt fra fru Connie Hedegaards side, spærrer for videre forhandling og dialog om hovedstadens problemer og vidner om et beskedent kendskab til de faktiske forhold og en meget ringe vilje til at gøre noget ved problemerne. Heldigvis synes jeg der var

en mere åben tone i statsministerens redegørelse, og hvis det er den, der kommer til at præge Det Konservative Folkeparti og regeringens engagement i denne sag, er der måske håb, men fru Connie Hedegaards meget ubehagelige tone indbyder ikke til noget samarbejde.

Fru Connie Hedegaard vil give Socialdemokraterne ansvaret for alle problemer i København og siger, at det er Socialdemokratiet, der har haft magten på rådhuset. Jeg er glad for, at fru Connie Hedegaard ikke mener, det er mig personlig, der har ansvar for alt, hvad der foregår på rådhuset, men jeg vil dog til fru Connie Hedegaards orientering sige, at Socialdemokratiet ikke har haft flertal på Københavns Rådhus, at de har måttet dele magten ikke mindst med fru Connie Hedegaards eget parti, og at det er næstformanden for Det Konservative Folkeparti, der på vegne af Det Konservative Folkeparti deltager i samarbejdet bl.a. med Socialdemokraterne på rådhuset.

Lad være med den partipolitiske pegen fingre ad andre. Lad os i fællesskab tage fat på de alvorlige problemer, men også de mange spændende perspektiver, der ligger i hovedstaden.

Formanden:

Fru Connie Hedegaard med, hvad jeg håber kan blive den sidste korte bemærkning inden ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Hr. Svend Auken kan naturligvis ikke have undgået at høre, at jeg sagde, at vi faktisk var mange, der havde et medansvar. Det er ikke kun hr. Svend Aukens parti, men i modsætning til ham er vi nogle, der gerne vil vedkende os, at der er problemer, uanset om det er vores partis næstformand eller andre, der i årenes løb har været medansvarlige for København. Jeg er enig med statsministeren, som også siger, at staten har et medansvar. Jeg vil blot gerne have, at Socialdemokratiets formand erkender, at der er nogle problemer i København, der skal løses, og at han ikke går fuldstændig i panik, fordi man tillader sig at fremhæve nogle af de forømmelser, der er sket i København over en årække.

Jeg vil da gerne nævne et eksempel: Administrationsudgifterne er i København fra 1982 til 1987 steget med 55 pct. Det er langt mere end i